

Credința la români	Credința în lume	Orientări de credință
Popasuri duhovnicești: Mănăstirea Sf. Ioan Botezătorul în strai hibernal 6	Reportaj: Arizona: întru pomenirea Părintelui Efrem Filotheitul 30	Interviu: «Cea mai mare dorință a mea este să avem mai mulți părinți, ca pe vremea Sfântului Calinic» 62
Interviu: «Familia... s-a întâmplat, ca într-un cântec, atunci când nu mai speram...» 10	Reportaj: Moscova: Catedrala Sfântul Vasile cel Blajin 44	Creștinismul în cetate: Declarația de la Sibiu 67
File de jurnal: Creștinii de lângă noi... 16	Reportaj: Creștinii din întreaga lume prăznuiesc Boboteaza la Iordan 49	Amintiri esențiale: Ninsoarea de la Polovragi 73

Dragi cititori,
Avem o veste foarte bună: pe site-ul nostru (www.lumeacredintei.com) a apărut opțiunea de a putea vizualiza revistele noastre în format electronic. Așadar, orice persoană din orice țară, la orice oră poate vizualiza orice număr dorește din revistele noastre, în format pdf, la un preț mai mic decât varianta tipărită. Această facilitate sperăm să fie accesată în primul rând de românii creștin-ortodocși din diaspora, în condițiile în care costurile serviciilor poștale au crescut enorm. Plata se face printr-un site specializat, în condiții de siguranță deplină.

Lectură plăcută!

Redacția

EDITORIALUL CREDINȚEI

Învierea morților sau progres fără limită?

Răzvan BUCUROIU

Am citit un interviu al unui preot catolic din Paris (o persoană mai exaltată, ce-i drept) care vorbea despre situația Europei creștine. Iată ce spune, în esență: „Imigrația, în special musulmană, este o consecință a apostaziei care se manifestă în Europa. (...) Imigrația a fost posibilă datorită resentimentului Europei împotriva ei însăși, injectat de marxism în populația de origine creștină. Coloniile franceze erau hrănite de ura colonizatorilor. După războaiele de independență, „răzbunarea“ se exprimă prin colonizarea metropolei și a Europei, a lumii cruciaților!”

În paralel, citeam un articol al lui Traian Ungureanu despre alegerile din Regatul Unit, în care conservatorii lui Boris Johnson au câștigat detașat, la scor, în fața socialiștilor laburiști. Iată câteva pasaje: „Drama civilizației europene a trecut în regim de mare viteză. Lumea de jos a fost distribuită în rol de

analfabet ingrat, iar noua gnoză intelectual-politic-artistic-internațională și de alte antinaționalități își face de cap. Rezultatul acestui delir progresist aprobat în fața oglinzii e șocant: feudalizarea lumii occidentale. (...) Dar cea mai mare fraudă și cel mai cuprinzător succes al proiectului feudal-global e falsificarea generală a realității. Reeducarea în masă și captivitatea rețelelor sociale au provocat un efect incredibil: ignoranța a cristalizat în certitudini dogmatice. Idei false despre lucruri complet necunoscute observatorului trec drept adevăr confirmat.”

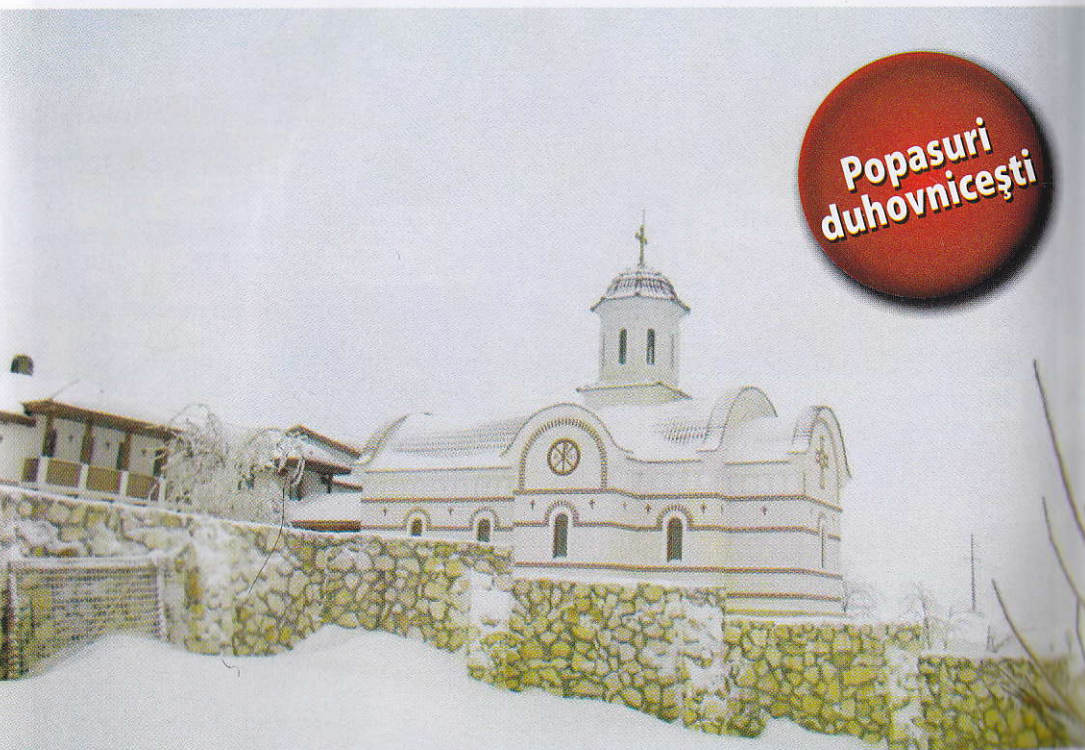
Numai din aceste câteva gânduri formulate de un preot francez și de un fost europarlamentar român îți dai seama că ceva serios se întâmplă cu umanitatea noastră europeană. De departe, Europa – în ansamblul ei – este lumea cea mai bună dintre actualele lumi posibile, și asta pentru că s-a întemeiat vreme de 2000 de ani pe Evanghelia

lui Hristos. Însă în timpurile din urmă, părăsind-o, ba chiar înlocuind-o cu surrogate umanitariste, cu produse ideologice calpe, lucrurile par să o ia razna. Iar aceste modificări majore pe scara valorilor ne privesc în mod direct, ne afectează viețile concrete. Și dacă ar fi numai ale noastre, treacă-meargă – am traversat stângismul extrem cu ororile lui, suntem căliți... Dar e vorba aici despre generațiile care vin după noi. Și care sunt aruncate în malaxorul unui viitor incert social, confuz sub aspect moral, indecis religios, utopic în credința progresului și bunăstării fără limită. Singura falangă teafără este lumea creștină, cea care se întemeiază pe Adevărul revelat, pe Întruparea Mântuitorului lumii (întregi!), pe realitatea împărăției lui Dumnezeu.

Culmea: am ajuns noi, creștinii, care credem „în învierea morților“ (mărturisită în Crez) să fim etalonul... realismului contemporan!

Mănăstirea Sf. Ioan Botezătorul în strai hibernal

O dalbă mănăstire, înveșmântată asemenea lăcașurilor grecești de închinare, mi-a înseninat privirea, făcându-mă să mă opresc într-unul din locurile binecuvântate ale Dobrogei. Mănăstirea Sfântul Ioan Botezătorul este așezată pe o ridicătură de pământ asemenea unui altar, de-a dreapta șoselei ce leagă Peștera Sfântului Andrei de Mănăstirea Dervent. Biserița de la intrarea în mănăstire poartă hramul Sfântului Ierarh Luca al Crimeii și al Cuviosului Paisie Aghioritul, semn că popasul la Mănăstirea Lipnița este aducător de sănătate trupească și sufletească. Dar sfințenia sporește cu fiecare pas pe care îl faci în incinta mănăstirii. Atât în biserica mare, cât și în paraclisul de la demisol sau în cel de la intrare, simți mângâierea harului, care până la urmă te copleșește prin sfințeniile care sălășluiesc între zidurile mănăstirii.

Popasuri
duhovnicești

**Mulțime de moaște
frumos mirositoare
împodobesc biserica**

Străbătând pustia brăzdată de viscolul dobrogean, am ajuns în vatra carstică a Dobrogei dunărene. Plămădită pe acest pământ binecuvântat, așezarea monahală de la Lipnița poartă amprenta unei îndelungate tradiții monahale, temeinic înrădăcinată în ținutul dintre Dunăre și mare.

Dacă din afară totul se conturează într-o mare de lumină și rugăciune, cu locuri și momente distincte, abia când ajungi în interiorul lăcașului

monastic, când simți pulsul de taină al obștii, abia atunci începi să simți dulceața și intensitatea fiecărei clipe. Dincolo de frumusețea slujbelor mănăstirești din acest tărâm binecuvântat, o mare de har emană din numeroasele moaște aduse cu binecuvântare aici. Alături de moaștele Sfântului Mucenic Dasie, în biserica mănăstirii se află spre închinare și o părticică din moaștele Sfântului Ioan Botezătorul, una din moaștele Sfântului Onufrie cel Mare, precum și părticele din moaștele Sfântului

Ierarh Nicolae, Sfântului Ierarh Ciprian, Sfântului Andrei Criteanul, Sfintelor Mari Mucenițe Ecaterina și Varvara, Sfintelor Mucenițe Tatiana, Marina și Haritina, Sfântului Ioan Damaschin, Sfintelor Cuvioase Macrina și Singlitichia. Credincioșii care ajung aici pot găsi spre închinare și o părticică din lemnul Sfintei Cruci, precum și o copie adusă din Rusia a icoanei făcătoare de minuni „Maica Domnului – Potolește întristările noastre”, dar și o copie a icoanei „Trihirusa” (Maica Domnului cu trei mâini), primită în dar de la Sfântul Munte. Pelerinii din întreaga țară vin să se închine acestor sfințenii pe tot parcursul anului, dar se spune că cel care se încumetă să înfrunte gerul năprasnic al iernii pentru a simți duhul acestor locuri mare bucurie duhovnicească va avea.

**„Orice lucru făcut
pentru Dumnezeu
cere jertfă”**

Obștea acestei sfinte mănăstiri s-a format în anul 2004, pe pământul ce poartă urmele pașilor Sfântului Apostol Andrei. Piatra de temelie a bisericii cu hramul Tăierea Capului Sfântului Ioan Botezătorul a fost pusă de către Înaltpreasfințitul Teodosie, Arhiepiscopul Tomisului, în ziua de 29 august 2006. Atât biserica, cât și întregul ansamblu monahal au fost construite în stil bizantin, cu elemente de arhitectură tradițională dobrogeană. Cât despre jertfa de început a viețuitoarelor acestei sfinte

mănăstiri, maica stareță Onufria Matei ne spune:

„Orice lucru făcut pentru Dumnezeu cere jertfă, astfel încât și noua mănăstire a pornit de la un simplu grajd amenajat, donat de un localnic. Acest adăpost a servit multă vreme ca paraclis, dar și ca un corp de chilii pentru mica obște de maici adunată aici. Prin aceasta, mănăstirea amintește parcă de

începuturile creștinismului, de catacombele sărăcăcioase în care se slujea în primele secole creștine cu multă jertfă, dar și cu multă dragoste”.

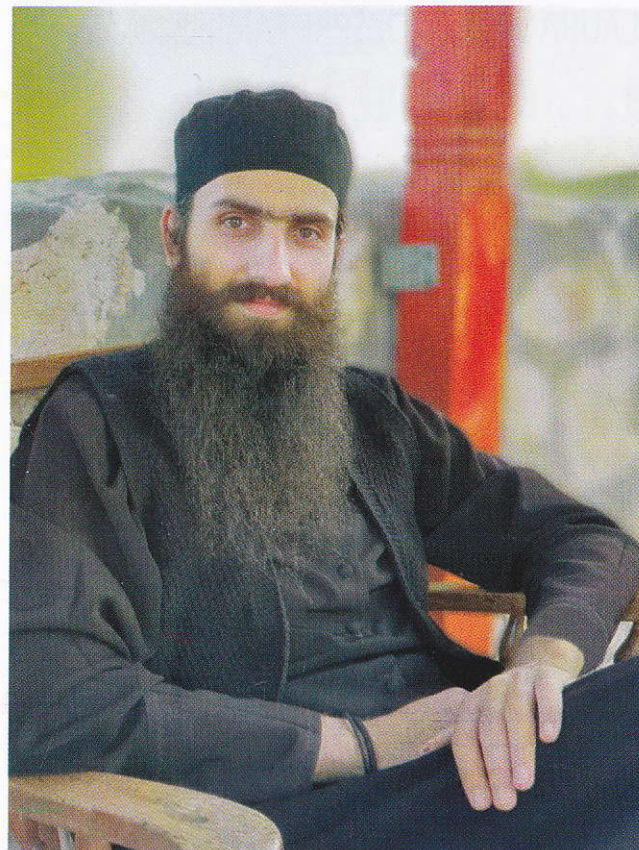
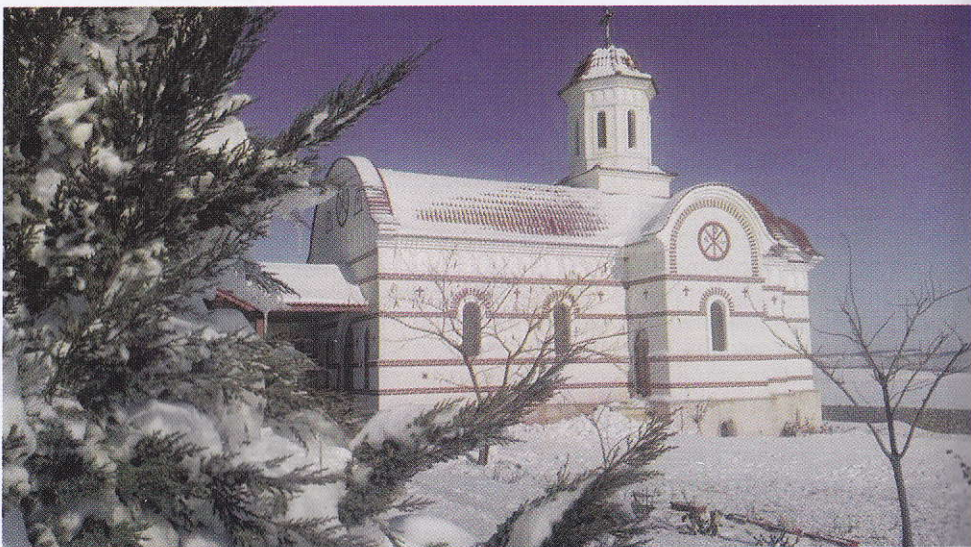
Prin toate vetrele monastice prin care am trecut în Dobrogea, am simțit acea picătură de har care sporește puterea rugăciunii. La Lipnița am găsit o altfel de obște. Maica Onufria a sădit acea sămânță a dragostei pentru aproapele,

care mai târziu a dat rod frumos și bineplăcut Domnului.

„Este esențial să gândim și să viețuim în același Duh”

Pe ieromonahul Luca Nicolcea l-am cunoscut pe când nu era preot. Tânăr profesor de religie, purtând un frumos strai popular, stătea de vorbă cu părintele Ioan. După cum vorbea și după cum își cerceta duhovnicul, puteam să jur că era deja „pe cale”. Mare bucurie am avut când l-am revăzut, tânăr călugăr, dar și duhovnic al obștii de la Mănăstirea Lipnița, cu o impresionantă poveste de viață:

„După multă stăruință și răbdare, întâiul chiriach duhovnicesc al Dobrogei, Sfântul Apostol Andrei, mi-a rânduit loc de slujire între podgoriile vinului dulce euharistic de lângă localitatea Lipnița. Gândul

mi s-a dus atunci la un uriaș al duhului, care a slujit 35 de ani într-o obște de monahii: părintele Arsenie Papacioc, un smerit avvă al timpurilor noastre, care mi-a fost model de slujire în obștea de călugărițe în care sunt azi. Știut este faptul că Dumnezeu lucrează prilej de mântuire tuturor oamenilor și, așa cum a trimis în lăcașul său preoți destoinici de la Evangelicus (sau Marcu), până la vrednicii slujitori smeriți din zilele noastre, așa am descoperit aici cu adevărat cele mai minunate particularități ale slujirii într-o obște

de monahii: rugăciunea cu durere, răbdarea până la sânge și îngăduința până la cer, iar smerenia până aproape de porțile Edenului. Duhovnicul nu face parte din obște, dar obștea face parte din el prin liturghisire, spovedanie și lucrare duhovnicescă. Astfel, lucrurile funcționează în unitate, care este liantul ce trebuie creat și păstrat de duhovnic, de un singur duhovnic, care trăiește și observă în mișcare obștea și care poate corija cu mult tact duhovnicesc urcușul fiecărui viețuitor. De aceea este bine să se spovedească toată lumea în

mănăstire, pentru a se păstra unitatea și simțirea obștii.

Ca preot de mănăstire trebuie să ascult cu bucurie, cu multă dragoste și smerenie, nefiind părtinitor, iubind smerita comunitate monahală în care viețuiesc, dar și mănăstirea care-mi este casă. Astfel, iubind și ținând la obște, le primesc pe toate cele grele și prin dragoste le arăt ușoare. Sunt greutăți pe care le întâmpin, dar întotdeauna am la îndemână rugăciunea și nădejdea în Hristos, Care copleșește prin bucuria și uimirea nemărginită a dragostei Sale. În mănăstire, slujirea duhovnicului depășește cu mult aspectul dezlegării de păcate, căci el – prin Dumnezeu – caută să pună în valoare darurile și vocația fiecărui fiu duhovnicesc ce-i calcă pragul, căutând pe Hristos.

Gândind toți în același duh, fiecare își descoperă adevărata filiație, care este ascultarea de fiu al lui Dumnezeu și de aproapele al omului. Știind că Duhul suflă unde vrea, ce minunat ar fi ca atunci când suflă să ne găsească pe toți laolaltă”.

Despre obștea Mănăstirii Sfântul Ioan Botezătorul multe ar mai fi de spus, dar pentru asta va trebui să revenim în aceste locuri binecuvântate. Vă îndemn pe toți cei iubitori de Hristos să vă opriți măcar o dată la această sfântă mănăstire, să cunoașteți această obște deosebită, dar în primul rând să vă închinați la toate aceste sfințenii tămăduitoare!

Mariana BORLOVEANU

CU ACTRIȚA LAURA VASILIU DESPRE FAMILIE

«Familia... s-a întâmplat, ca într-un cântec, atunci când nu mai speram...»

Laura Vasiliu este astăzi actriță la Teatrul Nottara din capitală. S-a născut la Piatra Neamț și a studiat actoria la Facultatea de Teatru din Universitatea Națională de Artă Teatrală și Cinematografică „I. L. Caragiale” din București, având-o pe Olga Tudorache profesora. În teatru a fost Julieta lui Shakespeare, Lena lui Buchner, Nina lui Cehov, Nastasia lui Zamfirescu, Wendla lui Wedekind, Turandot a lui Goldoni. A lucrat film cu regizori serioși din țară, Silviu Jicman, Dan Pița, Nicolae Mărgineanu, a jucat și în două filme ale televiziunii franceze M6. Rolul care a consacrat-o intern și internațional este Găbița, din filmul lui Cristian Mungiu „4 luni, 3 săptămâni și 2 zile”, premiat la Cannes. Laura este mamă acum și a avut bunăvoința să ne răspundă la câteva întrebări despre maternitate și viața de familie.

Familia – un dar de la Dumnezeu

Ce importanță mai are astăzi pentru o actriță cu multe premii, cu Palme d’Or și atâtea recunoașteri internațională, familia?

Familia, câștigată târziu și greu (în cazul meu), e cea mai importantă pentru mine. S-a întâmplat, ca într-un cântec, atunci când nu mai speram. Proiectele trec, extazul premiilor se estompează; îți rămâne normalitatea zburcui-mului familial, dar și a bucuriei zilnice.

Ce înțelegi prin familie? Ce a fost în copilăria ta familia? Pe unii îi marchează puternic familia, alții nu sunt amprentați pe viață sau, deși sunt,

încearcă să fugă, să uite. Fetița Laura, adolescența, actrița matură, mama – ce ne poate spune?

Nu aș încerca o definiție. Totuși, consider familia un dar de la Dumnezeu pentru noi, o protecție, un ring unde se șlefuiesc patimile, o oglindă incomodă, multiplicată și nemincinoasă. Am simțit cum lucrează Dumnezeu în familie dacă e lăsat, chemat, rugat și cum ne schimbă inimile în chip minunat. Cred că e foarte greu să ne păstrăm familia sănătoasă în ziua de azi, de aceea pentru mine esențial este duhovnicul. Mă călăuzește, mă liniștește, îmi schimbă

perspectiva, îmi bagatelizează tulburările, mă face să râd, mă împacă cu Domnul și cu cei apropiați.

Am avut o copilărie fericită alături de părinți, bunici, străbunici, mătuși, unchi, verișori. Pentru că totul în jur era așezat în matricea familiei, bineînțeles că eu, copil rebel și răsfățat, aspiram să mă eliberez de chestiile convenționale și tradiționale și să-mi croiesc, asumat egoist, propria viață. Visam – ca romanticii – la geniu și nefericire. Când au venit peste mine libertatea și democrația mi s-au deschis deodată toate posibilitățile la care visam în

adolescență. Am rătăcit mult până când Dumnezeu m-a înțors și m-a pus pe un drum pe care lupt să rămân.

Familie și familie...

În lume s-a extins tot mai mult familia monoparentală. Ce opinie

ai? Adică, dacă se întâmplă situații imprevizibile care fac să rămână doar copilul și unul dintre părinți nu se poate face prea mult comentariu; dar dacă unicul părinte își propune de la început o familie cu un singur părinte? Adică familie monoparentală apărută așa, în mod voluntar.

Familia monoparentală nu e ceva de dorit nici pentru copil, și nici pentru unicul părinte. Nu am auzit vreodată un adolescent să viseze la acest gen de familie așa cum visează la o dragoste și la o familie adevărate. Cu